

NÚRIA PERPINYÀ

Una búsqueda incessant

Actualment, Núria Perpinyà és més coneguda a Lleida per la seva tasca com a professora de Teoria de la Literatura a la Universitat que per la seva faceta d'escriptora. Aquesta situació, però, podria canviar d'aquí poc temps si la seva segona novel·la, titulada 'Una casa per compondre' (Editorial Empúries), aconseguix fer-se un lloc entre l'allau de novetats editorials que aquests dies arriben a les llibreries catalanes amb l'objectiu d'aprofitar les vendes de Sant Jordi

■ TEXT: IRENE CALVERA ■ FOTOS: MANUEL BAUSC

L'escriptora Núria Perpinyà ha presentat aquesta setmana la seva segona novel·la *Una casa per compondre* publicada per Empúries.

L'obra narra la doble búsqueda de la protagonista, una pianista que intenta aconseguir desesperadament un pis que respongui a les seves necessitats alhora que, d'una forma més inconscient busca el sentit de la seva pròpia existència: "vaig veure en el procés de localització d'un l'habitatge l'excusa perfecta per construir la reflexió sobre el sentit de la vida."

Així, partint d'un fet tant habitual i quotidià com pot ser intentar trobar un pis, l'autora aconseguix retratar les ciutats i la societat actual. De fet ja des del títol l'autora juga amb el doble sentit de la búsqueda de la protagonista "*Una casa per compondre* és un títol polisèmic que pot donar peu a dues interpretacions igual de vàlides. Per una banda, com que la protagonista és pianista necessita una casa per poder compondre mú-

sica però per una altra banda, també pot voler dir una casa que encara s'ha de fer i una casa només es crea quan s'hi viu."

L'autora afirma que inicialment va concebre l'obra com una comèdia: "perquè el procés de buscar un habitatge en l'actualitat produeix situacions absurdes que poden donar peu a un tractament irònic del problema però quan vaig començar a profunditzar en el tema em vaig adonar que tot prenia uns tons més tràgics i que no es podia tractar de forma lleugera." De fet, Núria Perpinyà assegura

.....
“
Ja m'agradaria ser tan prolífica com Lope de Vega o Josep Pla!
”
.....

que moltes de les anècdotes que s'expliquen en la novel·la tenen origen en la realitat tot i que a la obra les ha exagerat i sobredimensionat.

Des que va publicar la seva primera novel·la *Un bon error*, han passat quatre anys, que és el temps que ha treballat en aquest projecte: "La veritat és que sóc molt lenta quan escric i això que cada dia hi dedico

moltes hores, però m'agrada re-passar-ho tot diverses vegades. Ja m'agradaria a mi ser tan prolífica com Lope de Vega o Josep Pla!" afirma divertida.

Un dels mètodes que l'escriptora utilitza per comprovar la idoneïtat del seus textos és la lectura en veu alta: "Si no sóc capaç de llegir els fragments amb una certa fluïdesa, és que alguna cosa no funciona. A mi

m'agrada utilitzar un llenguatge viu, que no sembli de museu, tot i que evitant els barbarismes, evidentment." Com a curiositat explica que alguns dels seus alumnes a la UdL que han llegit el seu primer llibre afirmen que mentre llegien el text s'imaginaven la Núria parlant. L'autora assenyala que ha intentat tenir molta cura amb el llenguatge, "amb l'editor gairebé vam

treballar el text paraula per paraula perquè tot i que no em fa vergonya ni em sento acomplada a l'hora d'introduir alguna paraula o expressió dialectal pròpia de la província tampoc no vull anar pel camí dels localismes exagerats que segueixen alguns escriptors. Crec que s'ha de buscar l'equilibri, entre les dues tendències". Actualment, la Núria Perpinyà viu entre Ma-

dríd, on té fixada la residència, i Lleida, on continua treballant com a professora de Filologia Catalana a la Universitat. Ella afirma que tot i que els trasllats li prenen molt de temps, sempre troba un moment per fer el que més li agrada, que és escriure. I no para. Ara, per exemple, ja està treballant en un parell de projectes: una novel·la fantàstica i una obra de teatre.

"La Núria", 21 abril 2002